

Sygn. akt XI W 1064/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gurtowska

Protokolant: Małgorzata Gardocka

przy udziale oskarżyciela publicznego E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 31 maja 2016 roku

sprawy **R. G.**

syna J. i M.

urodzonego (...) w U.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 grudnia 2015 roku około godziny 18:26 w W. na ulicy (...) / ulicy (...) vis a vis numeru (...) dokonał postoju pojazdem marki S. o numerach rejestracyjnych (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B # 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”,

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw

o r z e k a

I. obwinionego R. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2015 roku około godziny 18:26 w W., kierując pojazdem marki S. o numerach rejestracyjnych (...), nie stosując się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” poruszał się jezdnią ulicy (...) i ulicy (...), to jest popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1064/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ulica (...) oraz ulica (...) w W. w dniu 12 grudnia 2015 roku znajdowały się w obszarze obowiązywania znaku drogowego B - 1, to jest „zakazu ruchu w obu kierunkach”.

W dniu 12 grudnia 2015 roku około godziny 18:26, R. G. jadąc samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) jadąc w kierunku Placu (...) poruszał się jezdnią ulicy (...) oraz ulicy (...). Z uwagi na wskazane zachowanie, kierujący

pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) R. G., został zatrzymany przez funkcjonariusza Straży Miejskiej st. insp. P. J., na którego wyraźne polecenie R. G. zaparkował swój pojazd na chodniku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego R. G. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 31 maja 2016 roku, k. 30-32), zeznań świadka P. J. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 31 maja 2016 roku, k. 30-32), notatki urzędowej i potwierdzeń odbioru (k. 1 i 5) oraz notatki urzędowej (k. 8).

Obwiniony R. G. na rozprawie w dniu 31 maja 2016 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Kwestionował treść przedstawionego mu zarzutu, twierdząc, iż nie dokonał postoju w obszarze objętym znakiem B - 1, to jest „zakaz ruchu w obu kierunkach”. Obwiniony wskazał, iż czym innym jest znak zakazu parkowania, a czym innym zakaz ruchu w obu kierunkach. R. G. wyjaśnił nadto, że zarzut z wniosku o ukaranie został mu postawiony niesłusznie. W dalszych wyjaśnieniach obwiniony przyznał, iż w dniu 12 grudnia 2015 roku jechał ulicą (...) oraz ulicą (...) oraz że wiedział o obowiązującym na tym obszarze zakazie ruchu w obu kierunkach, a także że nie zna W. ani jej ulic, że nie widział znaku, gdyż widok zasłonił mu autobus, że skręcił w ulicę, zawrócił po tym jak zobaczył, że jest tam ten znak.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego R. G. złożonym na rozprawie w dniu 31 maja 2016 roku (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 31 maja 2016, k. 30- 32) Sąd dał wiarę jedynie w części, w której obwiniony nie negował, że 12 grudnia 2015 roku około godziny 18:26 poruszał się pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) ulicami (...) w W., że na wskazanych ulicach obowiązuje znak B-1, to jest „zakaz ruchu w obu kierunkach. Zgodne z rzeczywistym stanem są także twierdzenia obwinionego dotyczące podjęcia interwencji przez funkcjonariusza Straży Miejskiej. Nadto Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego co do kwestii, że w dniu 12 grudnia 2015 roku około godziny 18:26 nie dokonał postoju pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) na ulicy (...). Ta część wyjaśnień obwinionego znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach świadka P. J.. W pozostałej natomiast części wyjaśnienia obwinionego R. G., w tym co do twierdzeń jakoby obwiniony nie widział znaku zakazu, gdyż zasłonił go autobus, jako element przyjętej linii obrony nie zasługują na wiarę. Wskazać bowiem należy, iż nie znajomość W. oraz jej ulicy, nie zwalnia kierującego pojazdem mechanicznym od obowiązku uważnego obserwowania drogi oraz należytej obserwacji znaków drogowych i adekwatnego reagowania na zaistniałe sytuacje. Dokonując oceny wyjaśnień obwinionego Sąd uwzględnił również okoliczność, iż obwiniony w swych wyjaśnieniach, tak naprawdę, nie negował faktu nie zastosowania się w dniu 12 grudnia 2015 roku do znaku B-1, wskazując jedynie na niedokonanie niedozwolonego postoju, jaki oskarżyciel zarzucił mu we wniosku o ukaranie i na owym właśnie błędnym sformułowaniu zarzutu przez oskarżyciela oparł swoją linię obrony w niniejszym postępowaniu.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka P. J. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 31 maja 2016 r., k. 30-32) funkcjonariusza Straży Miejskiej, który w dniu 12 grudnia 2015 roku zatrzymał do kontroli drogowej obwinionego R. G.. Zeznania P. J. są jasne, spójne i logiczne. Świadek w sposób szczegółowy przedstawił przebieg przeprowadzonej wówczas interwencji podając, iż we wskazanym miejscu i czasie zatrzymał pojazd marki S. tarczą do zatrzymywania pojazdów, gdyż widział, jak kierujący tym pojazdem wyjechał z ulicy (...), w ulicę (...), a ulice te znajdowały się wówczas w obszarze obowiązywania znaku B - 1 to jest zakazu ruchu w obu kierunkach. Świadek konsekwentnie wskazywał, iż podjął interwencję wobec obwinionego, bowiem ten poruszał się samochodem w strefie obowiązywania znaku B - 1, nie zaś z powodu nieuprawnionego parkowania, gdyż postój dokonany przez obwinionego był efektem podjętej kontroli w ruchu drogowym.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych w postaci notatek urzędowych (k. 1-5 i 8) nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty zostały sporządzone poprawnie, w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, przez uprawnione podmioty. Z tych względów Sąd nie odmówił im wiarygodności czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych.

R. G. obwiniono o to, że w dniu 12 grudnia 2015 roku, około godziny 18:26 w W. na ulicy (...)/ulica (...) vis a vis numeru (...), dokonał postoju pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B - 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, to jest o popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Zgromadzony materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na popełnienie przez obwinionego wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Odpowiedzialności za wykroczenie określone w art. 92 § 1 kw podlega ten kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Artykuł 92 kw sankcjonuje więc naruszenie art. 5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym zobowiązującego uczestników ruchu i inne osoby znajdujące się na drodze do stosowania się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych. Kwestia znaków i sygnałów jest przedmiotem rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie z przepisem § 16 ust. 1 wskazanego powyżej Rozporządzenia - znak drogowy B - 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” oznacza zakaz ruchu na drodze pojazdów, kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy.

Na wstępie dalszych rozważań wskazać należy, iż obwinionemu zarzucono dokonanie postoju w dniu 12 grudnia 2015 roku pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B - 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, na ulicy (...)/ulica (...). Zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia, iż R. G. w dniu 12 grudnia 2015 roku, około godziny 18:26 w W. na ulicy (...)/ulica (...) vis a vis numeru (...), dokonał postoju pojazdem marki S. o numerach rejestracyjnych (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B - 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”. Zebrane w niniejszym postępowaniu dowody zaś w pełni wystarczają by ustalić, iż w dniu 12 grudnia 2015 roku około godziny 18:26 w W., kierując pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), poruszając się jezdnią ulicy (...) i ulicy (...) nie zastosował się do znaku drogowego B - 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

Zgodnie z zasadą skargowości wyrażoną w art. 14 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane we wniosku o ukaranie, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. Sąd nie jest więc związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie wniosku o ukaranie, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Innymi słowy Sąd związany jest zdarzeniem historycznym, będącym opisem określonych faktów z przeszłości (patrz: wyroki Sądu Najwyższego w sprawach II KK 234/14, II KK 9/12, III KK 96/11).

Mając powyższe na uwadze oraz ustalenia dokonane w toku postępowania, Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu zarzucanego obwinionemu i przypisał obwinionemu popełnienie wykroczenia, określonego w art. 92 § 1 kw, polegającego na nie zastosowaniu się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” i poruszaniu się, pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), jezdnią ulicy (...) i ulicy (...) w dniu 12 grudnia 2015 roku.

Dokonane przez Sąd ustalenia wskazują nie tylko na popełnienie przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia, ale również na to, że czyn obwinionego był zawiniony # popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z okoliczności wyłączających winę. Obwiniony miał świadomość istnienia zakazu ruchu w obu kierunkach na przedmiotowym obszarze, mimo tego nie zastosował się do niego.

Ustaliwszy, iż R. G. popełnił wykroczenie, Sąd był zobowiązany rozważyć, jaką podjąć w związku z tym reakcję. Przeanalizowawszy całość materiałów i okoliczności sprawy Sąd, na podstawie art. 92 § 1 kw, wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy obwinionego i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Przy ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę, iż przedmiotami ochrony przewidzianymi w dyspozycji art. 92 kw są bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym, zagrożone w tym przypadku przez niezastosowanie się do znaku drogowego. Nie ulega żadnej wątpliwości, iż obwiniony nie zastosował

się do obowiązującego w dniu 12 grudnia 2015 roku na ulicy (...) oraz ulicy (...) zakazu ruchu w obu kierunkach wyrażonego znakiem drogowym B - 1. Obwiniony zlekceważył znak oraz wyrażoną nim dyrektywę postępowania. Należy podkreślić, że przepisy ruchu drogowego zostały ustanowione przez ustawodawcę w celu zapewnienia ładu i porządku na drogach publicznych. Korzystając z drogi publicznej uczestnicy ruchu drogowego mają bezwzględny obowiązek stosować się do norm zawartych w przepisach. Obwiniony obowiązany był obserwować i kontrolować sytuację na drodze, w tym bezwzględnie stosować się do obowiązujących go znaków drogowych. Obwiniony, na co już wskazano powyżej, tego jednak nie uczynił.

Reasumując, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego wykroczenia.

Przy wymiarze grzywny Sąd kierował się również przesłankami przewidzianymi w art. 24 § 3 kw zgodnie, z którymi wymierzając grzywnę wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Obwiniony jest osobą uzyskującą miesięczne dochody w wysokości około 10 tysięcy złotych, zatem grzywna w wysokości 200 złotych jest, zdaniem Sądu, adekwatna i nie będzie stanowić dla obwinionego zbyt dużej dolegliwości.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, a nadto zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłatę w wysokości 30 złotych. Sąd doszedł do wniosku, że uiszczenie kosztów - w łącznej wysokości 130 złotych - nie będzie dla obwinionego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obwinionemu (wniosek karta 34).